

Της ΙΩΑΝΝΑΣ ΚΛΕΦΤΟΓΙΑΝΝΗ

Hάπα Γέρον, λεπτό σκαρί σαν κλαρί στη σκηνή, συνδυάζοντας νεύρο και ευαισθησία, είναι η Ρωσίδα πόρνη που επιστρέφει στα ρημάδια της πατρίδας της για μια καλύτερη, υποτίθεται, ζωή στην παράσταση του έργου του Ν. Κολιαντά «Η Πολωνέζα του Ογκίνσκι».

Η ιδοποιός που έχει ταυτίσει την καλλιτεχνική των με το Θέατρο Τέχνης, εκτός απ' την παράσταση στο «Υπόγειο», που οκνούντησε στη Νικαιτίν Κοντούρη, πρωταγωνιστεί αυτό τον καιρό και στην ταινία του Κυριάκου

KATZOURAKI «Γλυκιά μνήμη». Στην καθημερινότητά της, με ξανδό μαλλί λόγω της «Πολωνέζας», αλώνισε καθάλα σ' ένα παπάκι ακάματη την πόλη, συλλέγοντας περίεργη υλικό για τους ρόλους της.

— **Και πάλι υποδύεστε στο δέατρο τον χαρακτήρα μιας κατατρεγμένης. Φάνταστε να σας ταιριάζει...**

«Εχει τύχει να υποδυθη κάποιος φορές πρωίδες εντελώς διαφορετικές μεν αλλά με κοινό στοιχείο το γέλιο προς τη συντριβή τους. Κάποια στοιχεία της πρωίδας νιώθω ότι μου πάνε, κάποια αλλά ένιωθα ότι πρέπει να τα κατακτήσω».

— **Δηλαδή;**
«Την πρόκληση της, την κυνισμό της, την παιδικότητά της. Κάποια στοιχεία αλλά, πιο μαύρα, δυστυχώς μου είναι πιο οικεία. Η Τάνια, η αλαφορούσκιωτη, που στο σώμα της είναι καταγεγραμμένη η τραγωδία του σεξουαλικού δουλεμπορίου, είναι μιαδιστορηματική πρωίδα. Θυμίζει τις πρωίδες του Κέρουσακ, τη Νάντια του Μπρέτον, ποιάζει με ντοστογεφοκική πρωίδα στα πιο σκοτεινά της κομμάτια...».

— **Εχει πολλά ψυχικά σκαρπανεθάσματα.**

Πώς την προσεγγίσατε;
«Με τον καιρό έμαθα πως δύο ώρες στη σκηνή ένας χαρακτήρας δεν μπορεί να είναι ρονδιάστατα το ίδιο πράγμα. Οπως ένας άνθρωπος, στην καθημερινότητά του αλλιώς είναι στη λαϊκή που ψωνίζει, αλλιώς όταν δουλεύει ή εργάζεται... έτσι κι ο ρόλος. Αυτό το κατέκτησα με τα χρόνια».

— **Με τα χρόνια τι άλλο κατακτήσατε;**
«Μια ακαριαία συγκέντρωση. Γιατί όλη η ιστορία, τελικά, της δουλειάς του ιδοποιού είναι αυτό: πώς είσαι παρών πώς δεν βάζεις τον αυτόματο πλάτο και την κασέτα. Δεν είναι δεία φώτη, είναι γνώση. Ενα τρίτο, που με τα χρόνια άρχισα να το αγαπώ πολύ, είναι η παράπλευρη δραστηριότητα που μπορεί ν' αναπτύξει ένας ιδοποιός. Εβλεπα ότι πάρα πολλοί συνάδελφοι έγραφαν κείμενα, σκυνοθετούσαν, τραγούδαγαν. Αυτό μου άρεσε, λόγω δειλίας δεν το τολμούσα. Δουλεύοντας με τον Κατσουράκη στην ταινία «Δρόμος προς τη Δύση», χρειάστηκε να βγω μ' ένα κασετόφωνάκι στον δρόμο να πάρω συνεντεύξεις από μετανάστες, να γράψω ένα κείμενο... Κι εκεί κατάλαβα πόσο εγκλωβίζομαστε σ' αυτό που λέμε ειδικότητα. Κάθε επάγγελμα έχει και δέκα παρακλάδια που μπορεί να δώσεις την ενέργειά σου για άλλες «συναντήσεις»».

— **Σ' αυτά τα παρακλάδια ανήκει και το σινεμά, που μπήκε στην των σας αργά. Πρωταγωνιστείτε στην «Γλυκιά μνήμη» αυτό τον καιρό.**

«Η σατανική σύμπτωση είναι ότι και οι δύο πρωίδες που κάνω είναι ρωσικής καταγωγής. Το σινεμά είναι μια πολύ μεγάλη μου αγάπη... Θα θέλεια σε όλη τη ζωή μου να κάνω οινεά! Είναι δύσκολο...».

— **Οπως έχουν γίνει τα πράγματα σχεδόν απαγορευτικό.**

«Ναι. Όμως οι δουλειές του θεάτρου και του

ΕΥΝΕΤΕΥΗ

Η Κάπα Γέρου πρωταγωνιστεί στο Θέατρο Τέχνης απλά και στην ταινία του Κυριάκου Κατσουράκη

κού δεάτρου.

«Ναι, όμως αυτή τη στιγμή γίνεται και μια μεγάλη προσπάθεια ώστε το Θέατρο Τέχνης να συνεχίσει να υπάρχει με επικεφαλής τον Δ. Χρονόπουλο. Αυτή είναι και η επιθυμία του Γ. Λαζάνη, που αποτελεί

κινηματογράφου δεν είναι δουλειές πολυτελείας, ζουνέ ανθρώποι απ' αυτές. Και ο πολιτισμός δεν είναι είδος πολυτελείας. Δηλαδή δεν μπορούμε να ζήσουμε χωρίς να διαβάζουμε το βιβλίο μας, χωρίς να ακούμε μια μουσική, χωρίς να πηγαίνουμε στο δέατρο, στο σινεμά. Δεν είναι πολυτέλεια! Δεν είναι πίστα! Είναι επειγόν! Και δεν χρειάζονται τα τρομερά χρήματα, δεν είναι εξοπλισμός στρατιωτικός, ας πούμε, ο πολιτισμός!».

— **Το Θέατρο Τέχνης ζει μια νέα εποχή, με τον Γ. Λαζάνη να «κεί εκκωρήσει την καλλιτεχνική του διεύθυνση στον Δ. Χρονόπουλο. Πολλοί λένε ότι σιγά σιγά, με τους δύο τρεις εναπομειναντες απ' την παλιά «φρουρά», κάνεται η ταυτότητα του ιστορι-**

σημείο αναφοράς για όλους μας!».

— **Εσείς δεν διεκδικήσατε κάπι παραπάνω απ' το να είστε απλώς μια ιδοποιός του Θεάτρου Τέχνης;**

«Δεν διεκδίκησα, γιατί αγαπώ το επάγγελμά μου και ούτε οκτώ ζωές δεν φτάνουν να το κάνω!».

— **Θα μπορούσατε να φανταστείτε τη ζωή σας χωρίς δέατρο;**
«Ναι.

— **Κάνοντας τι;**

«Μικρή λάτρευα τη δημοσιογραφία. Μετά, ήθελα να γίνω αρχαιολόγος, κοινωνική ανθρωπολόγος... Ήθελα να γίνω επίσης τραγουδίστρια. Βέβαια, λέω υπεροπτικά, δα μπορούσα να ζήσω χωρίς δέατρο.

— **Γιατί;**

«Γιατί το δέατρο με έκανε να έχω μια περιέργεια διαρκή. Και το δέατρο μ' έμαδε να είμαι ανθεκτική, να είμαι γερό σκαρί και να λέω: ό, τι και να γίνει δεν θα καθώ. Και δεν θα κάσω την αισιοδοξία μου!».

Η Κάπα
Γέρου στην
«Πολωνέζα
του Ογκίνσκι»

